26/07/2019

“Από αλλού το περιμένεις και από αλλού το βρίσκεις”

/ Γνώμες

Πρωτοπρεσβύτερος π. Αντώνιος Χρήστου, Θεολόγος – ΜΑ (Ορθόδοξη Θεολογία) ΕΑΠ

Αγαπητοί μου Αναγνώστες, δεν ξέρω αν έχετε συναντήσει και άλλη φορά, ένα άρθρο να έχει δύο τίτλους, αλλά σε αυτό το άρθρο είμαστε αναγκασμένοι να χρησιμοποιήσουμε δύο για τους λόγους που θα καταλάβετε παρακάτω. Μας αρέσει κατά καιρούς, να μοιραζόμαστε μαζί διάφορα περιστατικά από την ποιμαντική μας διακονία συνήθως τα περισσότερα αρνητικά και προς αποφυγήν. Στο σημερινό μας άρθρο όμως, θα σας κάνουμε κοινωνούς ενός περιστατικού που μας ικανοποίησε και χαροποίησε ιδιαίτερα. Ελπίζουμε στο τέλος αυτών των γραμμών να δοξάζετε τον Κύριο όπως και εμείς.

Πριν λίγες μέρες, είχαμε εφημερία σε Κοιμητήριο της Μητροπόλεώς μας και είχε μία Εξόδιο Ακολουθία. Μπαίνοντας στον Ιερό Ναό, αρκετά πριν ξεκινήσει η Κηδεία, είδαμε ότι το φέρετρο ήταν άσπρο! Μάλλον υποθέσαμε ότι θα είναι νέο παιδί! Βγαίνοντας πάλι έξω και διαβάζοντας το Αγγελτήριο, είδαμε με έκπληξη ότι όχι δεν ήταν νέα, αλλά γύρω στα 65! Τότε υποθέσαμε μάλλον θα ήταν άγαμη και γι’

αυτό θα προτίμησαν τέτοιο χρώμα φέρετρου οι οικείοι της. Όμως οι εκπλήξεις συνεχίστηκαν, αφού όχι δεν ήταν άγαμη η κεκοιμημένη, αλλά παντρεμένη και μάλιστα με δύο ενήλικα παιδιά. Όταν ξεκίνησε η Ακολουθία διαπιστώσαμε ότι τόσο ο σύζυγος όσο τα παιδιά και οι άμεσοι συγγενείς δεν φορούσε κανείς μαύρα! Μάλιστα σε μερικές δικές μας ματιές διαπιστώναμε ότι στους άμεσα συγγενείς, όχι μόνο δεν υπήρχε θλίψη αλλά πολλές φορές έβλεπα και μερικά, συγκρατημένα μεν, αλλά σίγουρα χαμόγελα! Αντιλαμβάνεσθε ότι όλα αυτές οι ευχάριστες, για εμάς προσωπικά εκπλήξεις, μας έκαναν τα λόγια-γράμματα της Εξοδίου Ακολουθίας, να έχουν πραγματικά νόημα και περιεχόμενο με την στάση των συγγενών αλλά και γενικότερα όλου του Εκκλησιάσματος.

Η μεγαλύτερη όμως έκπληξη και εσωτερική για εμάς χαρά, ήρθε όταν στο τέλος ο μικρότερος γιος της οικογένειας, εκφώνησε τον Επικήδειο. Συνήθως σε τέτοιες περιπτώσεις, ακούγονται τυπικότητες, εκφράσεις κλισέ, αντιεκκλησιαστικά σχεδόν και αντι-ορθόδοξα πράγματα μην το πω αιρετικά (αν και πολλά είναι και αιρετικά)! Όλοι επικεντρώνονται συνήθως στην καριέρα, στα επιτεύγματα του κεκοιμημένου και μιλούν για το θάνατο ως τέρμα και οριστικό τέλος. Εδώ δεν είχαμε τίποτα από όλα αυτά! Αν και με κοσμική γλώσσα, χωρίς θεολογικές ορολογίες, με το πνεύμα όμως και το νόημα όλο να ξεχειλίζουν από Ανάσταση!!

Από αυτά που ακούσαμε μάθαμε ότι η κεκοιμημένη ήταν μία απλή γυναίκα, κομμώτρια στο επάγγελμα, που για 7 ολόκληρα χρόνια δοκιμάστηκε πολύ με την υγεία της (μάλλον από καρκίνο). Ιδιαίτερα οι τελευταίοι τρεις μήνες ήταν πολύ επώδυνοι για την ίδια, χωρίς όμως στιγμή να το βάλει κάτι, πάντα με κουράγιο, υπομονή, λεβεντιά και χαρά.
Ο γιος στην συνέχεια της ομιλίας του, μίλησε για 7 σημεία τα οποία τους άφησε παρακαταθήκη η μητέρα τους. Δυστυχώς δεν τα θυμόμαστε όλα και με την σειρά θυμόμαστε όμως τα σημαντικότερα: α) Να πιστεύουν (στον Θεό) πολύ! β) Κάθε δυσκολία να την αντιμετωπίζουν με υπομονή και θα δουν ότι αυτή θα μετατρέπεται σε ευλογία! γ) Να διαβάζουν πολύ, τουλάχιστον μία ώρα καθημερινά! δ)Να μην μένουν ασυγκίνητοι και να βοηθούν πάντα τους δίπλα τους (και όχι μόνο τους δίπλα τους) χωρίς να περιμένουν ανταπόδοση και κάποια άλλα εξίσου σημαντικά και όμορφα που δυστυχώς η λήθη θα αλλοιώσει αν επιχειρήσουμε να συνεχίσουμε. Πέρα από το περιεχόμενο πάντως και το ύφος και το λεξιλόγιο ήταν τόσο όμορφα και όλα έδεναν αρμονικά. Ούτε αυτό είναι δεδομένο δυστυχώς σε αντίστοιχες τέτοιες περιπτώσεις!

Βλέποντας το θέμα ως Ιερεύς και Ποιμένας, τέτοιους ανθρώπους θέλουμε να ποιμένουμε και να διακονούμε! Για όλους είμαστε φυσικά, αλλά για ανθρώπους που είναι συνειδητοί Χριστιανοί και μάλιστα ιδιαίτερα στο πόνο, την θλίψη και τον ίδιο

τον θάνατο, αντιδρούν με υπομονή, χαμόγελο και Ανάσταση, τότε είναι τα καλύτερα αντισώματα, που μόνο η Εκκλησία και όσοι την βιώνουν μπορούν να υιοθετήσουν στη ζωή τους! Γι’ αυτό επιλέξαμε τους δύο τίτλους σε αυτό το άρθρο, γιατί έτσι ακριβώς το βιώσαμε και σας το μεταδίδουμε σήμερα, με έκπληξη αφού δεν περιμέναμε από «κοσμικούς» (με την έννοια μη θεολόγους) ανθρώπους να ζουν τόσο πολύ τον Σταυρό της ασθενείας και την Ανάσταση!

Φυσικά και από την δική μας μεριά αρθρώσαμε δύο λέξεις, πάνω σε αυτά που ειπώθηκαν απλά με πιο θεολογικό, Χριστοκεντρικό και εκκλησιολογικό περιεχόμενο, που ήταν σαν να είναι η δεύτερη όψη του ίδιου νομίσματος, με αυτά που ειπώθηκαν από τον γιο της κεκοιμημένης προηγουμένως! Το σίγουρο είναι ότι ήρθε η παραμυθία (η παρηγοριά) και η ελπίδα σε όλους και αυτό είναι το σημαντικό γιατί αν φεύγουμε απαρηγόρητοι και χωρίς ελπίδα δεν κάνουμε τίποτα! Τότε είμαστε Χριστιανοί μεν στο όνομα αλλά όχι στην ιδιότητα!

Κλείνοντας το άρθρο μας, αγαπητοί μας Αναγνώστες θέλουμε να πιστέψετε ότι τα λόγια μας, όσο περιγραφικά και αναλυτικά και αν ήταν, σίγουρα φτωχαίνουν όλα αυτά που ζήσαμε όλοι σε αυτήν την εξόδιο Ακολουθία. Πραγματικά βλέπεις το μεγαλείο της Εκκλησίας και από την άλλη διαπιστώνεις τόσα αντιεκκλησιαστικά που έχουν εντρυφήσει και προσκοληθεί στη λαϊκή παράδοση, στο θέμα του θανάτου (μαύρα, περιβραχιόνια πένθους, θλίψη, οργή, απελπισία κ.α.) που δεν έχουν σχέση με αυτά που η Εκκλησία μας θέλει. Μνήσθητι Κύριε της Δούλης σου Μαρούσας, αιωνία της η μνήμη! Αμήν!

Πρώτη δημοσίευση: εφημερίδα Κιβωτός της Ορθοδοξίας